

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/11087 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 16 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 24 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

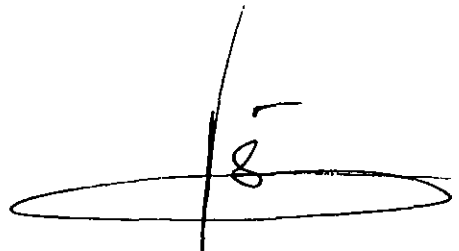
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 oktober 2007

282-532.

Verzonden: 2 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/11087 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
Burger van de Democratische Republiek Congo (DRC),
IND dossiernummer 0604.06.0001,
eiser,
gemachtigde: mr. J.P.H. Thissen, advocaat te 's-Gravenhage;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,
voorheen de Ministerie van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. F.H. Postma, ambtenaar tcn departemente.

1. Procesverloop

Op 5 april 2006 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Op 11 april 2006 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 11 april 2006 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 12 april 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 12 april 2006 is daartegen beroep ingesteld (Awb 06/18209). Dit beroep is aangevuld bij brief van 25 april 2006.

Bij uitspraak van 4 mei 2006 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden, het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit van 12 april 2006 vernietigd en bepaalde dat verweerder, met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen, opnieuw op de aanvraag dient te beslissen. Het verzoek om een voorlopige voorziening (Awb 06/18211), welke op 12 april 2006 is ingediend, is op gelijke datum afgewezen.

Op 10 januari 2007 heeft verweerder opnieuw een voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 7 februari 2007 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 14 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 12 maart 2007, aangevuld bij schrijven van 16 april 2007, is daartegen beroep ingesteld. Op 16 mei 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 3 juli 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Eiser is afkomstig uit de DRC. Hij heeft verklaard dat op 14 april 2004 soldaten bij hem aan de deur zijn gekomen die op zoek waren naar zijn neef, eveneens soldaat in het leger. De soldaten hebben eiser bewusteloos geslagen, waarna hij is bijgekomen in de gevangenis van . Vervolgens is eiser nog twee keer overgeplaatst naar andere gevangenissen. Eiser heeft verklaard dat hij herhaaldelijk is mishandeld en verkracht. In de laatste gevangenis werd eiser voortdurend ondervraagd over . Eiser is uiteindelijk vrijgekocht door zijn oom en is hij in de nacht van 27 januari 2006 in vrijheid gesteld, waarna hij de DRC direct heeft verlaten.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser geen documenten heeft overgelegd en voorts van het relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Gelet hierop hecht verweerder geen geloof aan eisers gestelde reden voor zijn vertrek uit Irak en wordt hem geen verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29 Vw 2000 verleend.

Eiser stelt zich op het standpunt dat niet in te zien valt dat er sprake is van tegenstrijdigheid in de verklaringen over de priester, en dat hij tevens geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn opgezwollen voeten.

Blijkens het vorenstaande beperkt het geschil zich tot de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielrelaas een positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn reisroute als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000.

De rechtbank overweegt hiertoe dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat het niet aannemelijk is dat eiser geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare informatie te verschaffen over de reis. De enkele verklaring van eiser dat hij zijn reisdocumenten heeft afgestaan aan de reisagent, is hiervoor geen afdoende verklaring. Immers, dit ontslaat hem niet van de verantwoordelijkheid om mee te werken aan de vaststelling van zijn reisroute.

Vervolgens moet worden beoordeeld of verweerder in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat van eisers asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Zoals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103 en NAV 2003/100), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten evenwel tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. De maatstaf bij de daarbij door de rechtbank te verrichten toetsing is niet haar eigen oordeel over de geloofwaardigheid, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid

van het relaas kon komen. Van het relaas dient, indien één van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw 2000 opgesomde omstandigheden zich voordoet, een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat hij in redelijkheid tot de slotsom heeft kunnen komen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert. Zij overweegt daartoe als volgt.

Eiser stelt zich op het standpunt dat niet in te zien valt dat er sprake is van tegenstrijdigheid in de verklaringen over de priester. Eiser heeft een aantal verklaringen afgelegd ten aanzien van zijn ontmoetingen met de priester. Zo heeft eiser in het aanvullende gehoor van 29 september 2006 (pagina 5) verklaard dat de priester vier keer in zijn cel is geweest om samen te bidden, en dat hij de priester voor de vijfde keer heeft gezien toen hij al buiten de gevangenis was. In het eerste gehoor (pagina 7) heeft eiser verklaard dat hij de priester genaamd [naam] niet kende. Toen eiser uit de gevangenis vluchtte werd hij aan deze priester overgedragen en in [naam] heeft hij eiser weer overgedragen aan een andere man. In het nader gehoor (pagina 4) heeft eiser verklaard dat tijdens de ondervraging in de gevangenis een man in burgerkleding aanwezig was, van wie werd gezegd dat hij priester was en dat hij deze man pas weer heeft gezien toen hij aan deze man is overgedragen. In het nader gehoor (pagina 10) verklaart eiser dat de gehoren niet in de cel maar in een kleine ruimte plaatsvonden. Gelet op de verschillende verklaringen die eiser in de verschillende gehoren heeft afgelegd, is de rechtbank van oordeel dat de conclusie van verweerder dat de verklaringen niet met elkaar zijn te rijmen, gerechtvaardigd is.

Met betrekking tot de verklaringen van eiser omtrent de tegenstrijdige verklaringen over zijn voeten overweegt de rechtbank het volgende.

Eiser heeft verklaard dat hij op 27 januari 2006 in de nacht door de chef was afgezet bij een onafgemaakt en verlaten huis en dat hij op dat moment niet wist dat hij was vrijgelaten. Eiser heeft voorts verklaard dat hij op dat moment niet wist dat hij was vrijgelaten. Eiser moest daar van de chef wachten totdat iemand zijn naam zou roepen. Eiser stelt desgevraagd (nader gehoor pagina 12) dat hij niet gevlucht was omdat hij niet wist waar hij was, omdat hij vies was, omdat hij niet wist wat hij moest doen. Ook het lopen was moeilijk omdat eiser opgezwollen voeten had. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het niet aannemelijk is dat eiser vanwege zijn opgezwollen voeten niet op dat moment heeft kunnen vluchten, omdat hij later die nacht volgens zijn eigen verklaring heeft gelopen van [naam] naar [naam]. Niet valt in te zien dat hij na een lange tijd van gevangenschap als reden opgeeft dat het lopen moeilijk ging omdat hij opgezwollen voeten had, doch het niet onmogelijk was. Dit geldt des te meer nu hij later die nacht alsnog heeft gelopen van [naam] naar [naam].

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

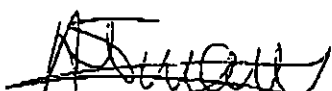
Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van mr. A. Akfidan-Turan als griffier in het openbaar uitgesproken op

16 JUL 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 16 JUL 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

ADVOCATENKANTOOR THISSEN

Faxnummer: 070-365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
09 AUG 2007	
ZAANKR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

3666-A

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Advocaten
Mr J.P.H. Thissen
Mr J.E.B. G  th
Mr S.P. Mahabier

Paralegal
T. Thissen LL.B

Adres
Groot Hertoginnelaan 45
2517 EC Den Haag
Nederland
Tel. (070) 3024820
Fax (070) 3024821

Ons kenmerk: Hoger Beroep van
Awb-nummer: 07/11087

Stichting Derdengelden
rekeningnr. 8675530

Den Haag, 9 augustus 2007

Edelachtbare Vrouwe/Heer,

Hierbij stel ik, mr. J.P.H. Thissen advocaat te 's-Gravenhage, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door mijn cliënt de heer geboren op van Kongolese nationaliteit en domicilie kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, Hoger Beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage Zittinghoudende te Almelo van 16 juli 2007 (productie 1), waarbij het beroep tegen het besluit van 14 februari 2007 (productie 2), ongegrond is verklaard.

Grief 1:

Grief 1 richt zich tegen de overweging van de Rechtbank op blad 2, 3   alinea:

'Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser geen documenten heeft overgelegd en voorts van het relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Gelet hierop hecht verweerder geen geloof aan eisers gestelde reden voor zijn vertrek uit Irak en wordt hem geen verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29 Vw 2000 verleend.'

Betrokkene meent dat de Rechtbank ten onrechte stelt dat er geen documenten werden overlegd. De Rechtbank miskent hiermee immers dat op 5 april 2006 een kopie werd gemaakt van een authentiek bewijs van een verloren identiteitsbewijs uit de DRC (zie p. 6 van het rapport van eerste gehoor (productie 3)).

De Rechtbank overweegt voorts dat er geen geloof wordt gehecht aan de reden voor het vertrek van betrokkene uit Irak (?). Betrokkene is afkomstig uit de DRC en zijn asielrelaas is gegrondvest op de ontberingen die betrokkene aldaar heeft moeten doorstaan. Dat – zo de Rechtbank overweegt – betrokkene gevlucht zou zijn uit Irak is ten eerste onjuist en ten tweede ronduit misplaatst.

Misplaatst omdat de Rechtbank hiermee te kennen geeft het asielrelaas van betrokkene in het geheel niet getoetst te hebben. Betrokkene meent dat hieruit reeds volgt dat de Rechtbank in deze niet kan volstaan met de overweging dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert en ongeloofwaardig is.

De (onjuiste) veronderstelling van de Rechtbank dat betrokkene afkomstig zou zijn uit Irak, maakt eerder de overwegingen van de Rechtbank ongeloofwaardig. In ieder geval maakt dit dat betrokkene (terecht) meent dat zijn zaak niet serieus is genomen.

Handtekening
gemachtigde:

Van toepassing zijn de algemene voorwaarden zoals gedeponeerd bij de griffie van de Rechtbank te Den Haag. Een afschrift wordt u op uw verzoek kosteloos toegezonden. Eventuele beroepsaansprakelijkheid is gelimiteerd tot de bedragen zoals genoemd in de "Verordening op de Beroepsaansprakelijkheid" van de Nederlandse Orde van Advocaten en de op basis daarvan gesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering.

Grief 2.

Grief 2 richt zich tegen de overweging van de Rechtbank op blad 2, 6^e alinea:

'De rechtbank overweegt hiertoe dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat het niet aannemelijk is dat eiser geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare informatie te verschaffen over de reis. De enkele verklaring van eiser dat hij zijn reisdocumenten heeft afgestaan aan de reisagent, is hiervoor geen afdoende verklaring. Immers, dit ontslaat hem niet van de verantwoordelijkheid om mee te werken aan de vaststelling van zijn reisroute.'

De Rechtbank miskent hiermee dat betrokkene in eerdere verhoren wel degelijk verifieerbare informatie heeft verschaft over zijn reis. Hij heeft immers aangegeven dat hij van de DRC naar Ethiopië is gevlogen met Ethiopia Airlines. Voorts kon betrokkene exact aangeven hoe de indeling in (!) het desbetreffende vliegtuig was. Zowel waar dit betrof de opstelling van de rijen, als tevens zijn eigen zitplaats. Verder deelde betrokkene in een eerder verhoor mede dat er op Addis-Abeba werd overgestapt op een ander vliegtuig (p. 7 en 8 rapport van eerste verhoor (productie 3)).

Mogelijk zijn deze verifieerbare gegevens niet door verweerder gecontroleerd, echter dit kan betrokkene uiteraard niet worden tegengeworpen.

Aldus gaat de Rechtbank voorbij aan het gegeven dat betrokkene met al hetgeen in zijn macht lag heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute.

Grief 3.

Grief 3 richt zich tegen de overweging van de Rechtbank in de laatste alinea op blad 2.

Onder verwijzing naar een uitspraak van Uw afdeling van 27 januari 2003 (JV 2003/103) stelt de Rechtbank dat de terughoudende toetsing maakt dat niet vast staat dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Betrokkene ziet dit anders.

Allereerst de overwegingen van de Rechtbank over de beweervlijke tegenstrijdigheid in de verklaringen over de priester.

De vraag rijst of de verschillen in de verklaringen dermate groot zijn dat van niet rijmen kan worden gesproken.

Zo gaf betrokkene in een eerste verhoor te kennen dat hij de priester in de periode waarop dat gehoor betrekking had (nog) niet kende. Dit is juist, want uit het verslag blijkt verder dat betrokkene eerst nadat hij uit de gevangenis gevlucht was, werd overgedragen aan deze priester genaamd . Uit de latere verhoren blijkt overduidelijk dat juist dit de priester is waarmee betrokkene naar is gereisd. Dat – zo de Rechtbank veronderstelt – betrokkene de priester zou moeten kennen nadat deze eerder gebeden had voor alle, minstens 10 (!) gevangenen in de cel (Rapport van nader gehoor van 6 (of 10) april 2006, productie 4).

Verder overweegt de Rechtbank dat er sprake zou zijn van tegenstrijdigheid omdat betrokkene zou hebben verklaard dat de verhoren niet in een cel, maar in een kleine ruimte plaatsvonden. Een nuance die toch in redelijkheid niet maakt dat de verklaringen tegenstrijdig zijn, zo meent betrokkene. Daarbij komt dat betrokkene zijn gevangenschap in verschillende cellen doorbracht (p. 4, 5 Rapport van aanvullend gehoor van 29 september 2006 (productie 5)).

Ten tweede werpt de Rechtbank betrokkene tegen dat er tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd over zijn voeten. De Rechtbank werpt betrokkene tegen dat niet valt in te zien dat na lange tijd van gevangenschap het lopen moeilijk ging omdat hij opgezwollen voeten had.

Handtekening
gemachtigde:

Betrokkene kan deze redenering van de Rechtbank niet volgen. En begrijpt ook niet zo goed wat de Rechtbank – in het kielzog van verweerder – betrokkene precies tegenwerpt. Het mag als een feit van algemene bekendheid verondersteld worden dat iemand die langdurig gevangen gehouden is (en daarbij onder erbarmelijke omstandigheden heeft geleefd) moeite zal hebben met lopen.

Mogelijk werpt de Rechtbank betrokkene tegen dat hij niet onmiddellijk is gevlucht (?). Echter daarover overweegt de Rechtbank dat betrokkene (terecht) niet wist of hij was vrijgelaten. Immers ware dit niet het geval, dan zou betrokkene bij vlucht zijn leven niet zeker zijn.

Werpt de Rechtbank betrokkene tegen dat hij eerder had moeten vluchten dan hij heeft gedaan, dan treedt de Rechtbank daarmee wel veel verder in een oordeel over de feiten dan de ruimte die Uw afdeling daarmee in voornoemde (en door de Rechtbank geciteerde) heeft gegeven. Wat hiervan ook zij, daar komt nog bij dat betrokkene consistent (!) heeft verklaard waardoor hij niet eerder kon vluchten. Immers betrokkene zei immers dat hij niet kon vluchten omdat hij niet wist waar hij was (volkomen gedesoriënteerd na langdurige gevangenschap op een andere plaats dan de plaats bij het onafgemaakte en verlaten huis), volkomen vervuild (lees: ondervoed) en omdat hij niet wist wat hij moest doen (angstig, totaal in de war). De Rechtbank heeft dit alles gewogen, echter vindt de verklaringen hieromtrent toch tegenstrijdig.

Nogmaals: betrokkene meent ook hier dat de verschillen niet dermate groot zijn dat in redelijkheid van een tegenstrijdigheid gesproken kan worden die betrokkene mag worden tegengeworpen.

Daarbij komt dat betrokkene in zijn verklaringen niet aangaf dat zijn voeten opgezwollen waren (al mag dat misschien in zijn algemeenheid worden aangenomen na langdurige gevangenschap ?). Hoe het ook zij, betrokkene betwist dat dit deel afkomstig is uit zijn asielrelaas. Zekerheidshalve voegt betrokkene ook het Rapport van nader gehoor van 27 juni 2006 toe (productie 6). Ook hieruit volgt niet dat betrokkene heeft gesproken over gezwollen voeten.

Daarmee staat dan vast dat de Rechtbank betrokkene dit, het later die nacht afleggen van een voettocht, niet kan tegenwerpen. Nog daargelaten dat het een feit van algemene bekendheid is dat een mens op de vlucht tot uitzonderlijke prestaties in staat is. Waaraan, nadat de bloedsomloop weer op gang is gekomen, opgezwollen voeten zeerzeker niet in de weg staan. Dit zou dan juist het asielrelaas van betrokkene steunen.

Betrokkene meent dat de Rechtbank ook hieraan ten onrechte voorbij is gegaan. In ieder geval is de uitspraak van de rechtbank onzorgvuldig en gebrekkig gemotiveerd.

Derhalve veronderstelt betrokkene dat het hoger beroep gegrond is en verzoekt Uw afdeling de aangevallen uitspraak te vernietigen. Dit met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Hoogachtend,

Mr. J.P.N. Thissen
(Gemachtigde & advocaat)

